

>>> อ่อนน้อมเหมือนดอกหญ้า แม้ดูว่าไร้ค่าแต่งดงาม <<<

คนเรามักจะจดจำคนที่เคยพบปะได้อย่างแม่นยำ จะมีอยู่สองอย่าง อย่างแรกพอเห็นก็เกิดความรู้สึกประทับใจ **เห็นปุ๊บรู้สึกดีต่อใจปั๊บ** กลับกัน อย่างที่สอง เห็นแล้วก็หมั่นไส้ และรู้สึกถึงแสงมีดฆาตทวนคอยให้เสร็จสรรพไป เราจะเลือกเป็นคนแบบไหนล่ะ แน่แน่นอนอยู่แล้ว **เราต่างต้องการให้ใครพบเห็นครั้งแรกแล้วต้องเกิดร่องรอย** **ความประทับใจประทับใจเป็นธรรมดา** แต่ก็ต้องขึ้นอยู่กับว่าในสถานการณ์นั้นเราได้แสดงตัวตนในรูปแบบไหนให้กับผู้คนที่พบเห็น ก็มีบ้างบางครั้ง แต่เห็นก็ไม่ถูกชะตา แต่เห็นก็หมดอารมณ์จะพูดคุย แต่สำหรับผู้เจริญแล้ว เราย่อมต้องแสดงความเป็นมิตรกับทุกคน แต่ก็อีกนั่นแหละ **บางครั้ง** **ความที่เราคิดว่าตัวเองเก่งตัวเองดี** จึงคิดเข้าข้างตัวเองว่า ทุกคนเมื่อพบเจอเราจะต้องประทับใจ เพราะความหลงใหลในตัวเอง จึงโอ้อวดออกมาโดยมีรู้ตัว

คุณพ่อผู้หนึ่งต้องไปประกอบพิธีในเมืองชนบทแห่งหนึ่ง เขาไม่เคยไปมาก่อนเลย พอลงจากรถไฟเขาก็ถามเด็กชายเล็ก ๆ คนหนึ่งว่า “ลูกเอ๊ย เจ้าจะบอกพ่อหน่อยได้ไหมว่า จะไปที่ทำการไปรษณีย์ทางไหน?” เด็กคนนั้นก็บอกให้ นักบวชก็ชอบใจเด็กและถามว่า “เจ้ารู้ไหมว่าพ่อคือใคร”

“ไม่ทราบชะ” เด็กตอบ “พ่อคือ กาเบรียล คอยล์ นักเทศน์ไงล่ะ คินนี่เจ้าจงมาฟังพ่อเทศน์นะ แล้วพ่อจะชี้ทางไปสวรรค์ให้เจ้า” “ตายละ” เจ้าหนูตอบ “แค่ทางไปรษณีย์ท่านยังไม่รู้เลย แล้วท่านจะรู้ทางไปสวรรค์ได้อย่างไรกันชะ”

เราจะชี้ทางสวรรค์ จะชี้ทางสุขให้กับคนอื่นได้อย่างไร? หากว่าเรามีได้แสดงออกถึงความรัก ความสุภาพ ความถ่อมตัวของเรา ไม่ว่าจะมีความฐานะอะไร ก็อย่ามองข้ามคนอื่น อย่าอวดตัว เจริญเนื้อ เจริญตัว ผู้คนจะรักใคร่ **ยิ่งโอ้อวด ยิ่งไม่มีคนสนใจ** คนที่มีความสามารถอย่างแท้จริง จะไม่ทำตัวเปิดเผยต่อสาธารณะ ไม่โอ้อวดให้ผู้คนรับรู้ แต่จะถ่อมตัวอย่างสุภาพ ทำตัวเป็นคนธรรมดาที่ไม่มีใครรู้จัก เกิดเป็นคนเราต้องมีใจแห่งความเมตตา ใช้ชีวิตอย่างสบาย ๆ ใส่ใจในการทำสิ่งต่าง ๆ **นี่คือการแสดงองค์พระคริสต์ในตัวเราอย่างจริงแท้**